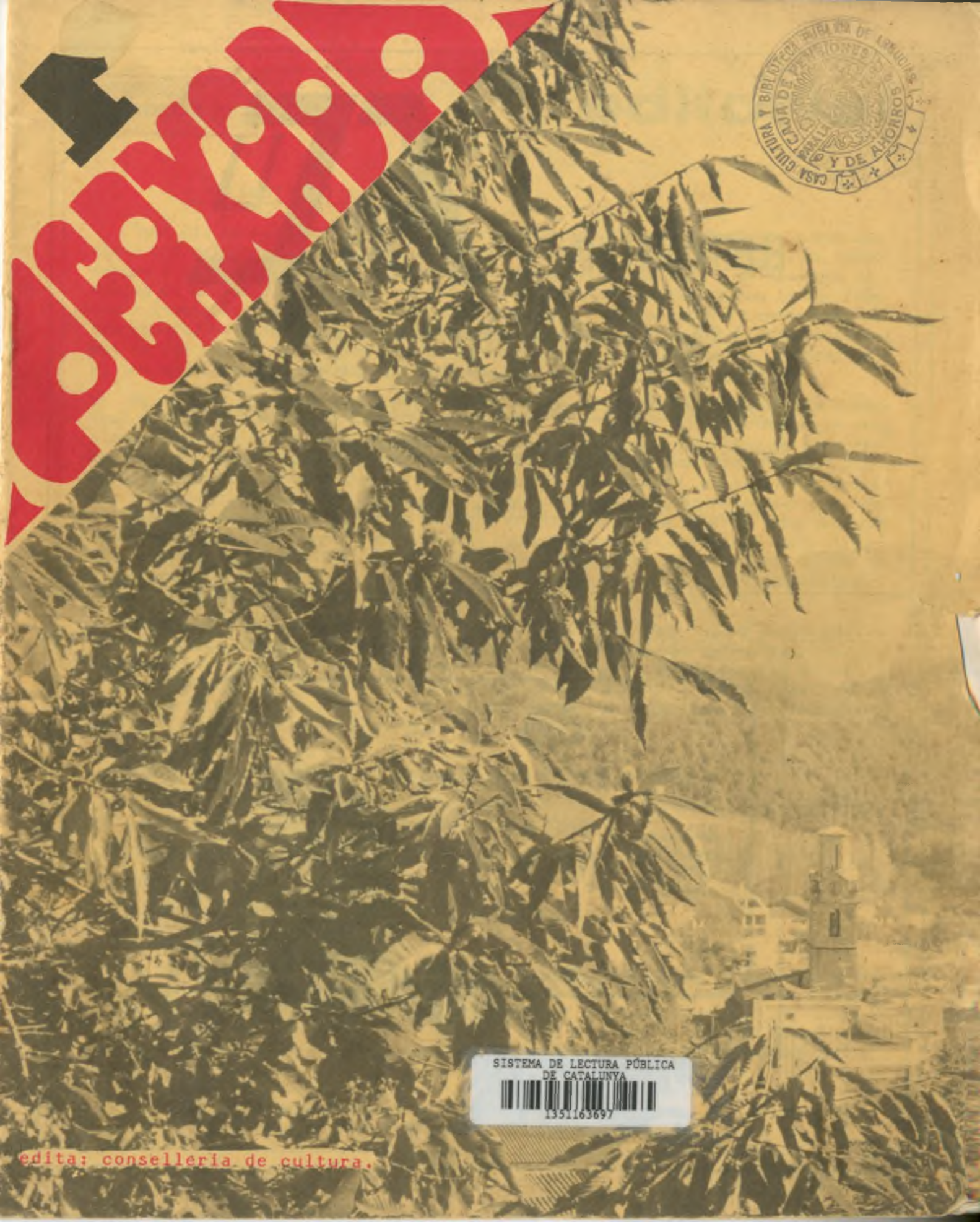
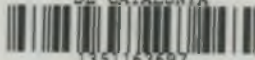

1 L'ESPANYOL

SISTEMA DE LECTURA PÚBLICA
DE CATALUNYA

1351163697

edita: conselleria de cultura.

ELECTROTÈCNIA

ELS OFEREIX ELS NOUS TIPUS D'INSTAL·LACIONS
D'APROFITAMENT SOLAR: ESCALFAMENT D'AIGUA SANITARIA
I CALEFACCIÓ, AIXÍ COM CLIMATITZACIÓ DE PISCINES,
APROFITAMENTS HIDRAULICS I OLEODINÀMICS.

CONSULTIN PRESSUPOST, SENSE COMPROMÍS.

Mutua General de Seguros

Delegat a Arbúcies:

Joan Dalnases Queralt

Camprodon, 83 - Teléfon 86 01 46

editorial

- PRESENTACIÓ -

Avui dia hi ha molta necessitat de comunicació. Aquest llibret que mires amb certa curiositat vol ser un intent de comunicació, un intent de diàleg. Un diàleg sempre necessari per obtenir una societat més oberta i millor. I si diem que el diàleg és una escala, afirmem que tots estem al mateix esglaó. Volem la confiança i l'amistat: volem ser el teu amic; truquem a la teva porta i esperem ser ben rebuts. No t'amoïnarem pas i procurarem no defraudar-te. Els amics de veritat mai no fan nosa i es perdonen els errors que cometem. Et necessitem. Necessitem el teu ajut, la teva crítica ...

De qui és? Quin grup de pressió hi domina? És d'un partit polític? D'una central sindical? D'una candidatura? NO. "PERXADA" no té amo. És de tothom: dels arbúciens: aquests en són els propietaris. Si bé és cert que la revista es presenta com un full informatiu de l'ajuntament, això no significa que quedi tenyida pel color polític del consistori. De cap consistori; és asèptica, neutral. Pot criticar i aplaudir. Tenim plena llibertat d'expressió. Que vol dir no callar per raons polítiques o econòmiques. Dins el consell de redacció hi ha gent de tota mena amb idees ben diferents, però hi ha una cosa que ens agermana: Arbúcies, dotar Arbúcies -el nostre poble- d'un òrgan d'informació propi. Ens cal, això sí, agrair a l'ajuntament les facilitats que ens ha donat perquè es materialitzés el nostre afany de proporcionar a Arbúcies una revista.

"PERXADA" s'ha encetat i esperem una bona acollida. Però tothom ens pregunta: "Quan de temps durarà?". Esperem una llarga vida. "Però... és que a Arbúcies, les publicacions tenen una vida molt curta..." diuen certes veus. Procurarem desmentir-ho. Som conscients que es tracta d'un projecte arriscat i que es necessita voluntat de ferro. Però si tots hi participem, segur que Arbúcies-s'ho mereix-gaudirà d'una revista pròpia, ben popular.

EQUIP DE "PERXADA"

Consell de redacció: Joaquim Horta, Agustí Casanova, Josep Auledas, Maite Gisbert, Mireia Vilallonga, Josep Guardia i Quico Batlle.

Equip tècnic: Mireia Vilallonga, Margarida Noguera i Montse Blasi.

Equip administratiu: Josep Auledas, Nuri Tort i Miquel Saborit.

Fotografies: Martí Plana, Josme i Jaume Garriga.

PER SECCIONS:

Tots hi tenim veu: Agustí Casanova	Cultura, cultureta, culturassa: Quico Batlle, Consol Mallol, Carme Tort, Joan Serrat i Pietat Horta.
El nostre ahir: Joaquim Horta	Esports: Josep Guardia i Joan Serrat.
Una mica d'humor: Ramon Ferrer Montplet	Aportacions poètiques: Rafael Vilà i Barnils.
Tot xerrant amb... Maite Gisbert, Glòria Font i Carme Coll.	

En aquest número hi han col.laborat també:
Josep Belateu i Mercè Junoy i Adelina Rodrigo

TOTS HI TENIM VEU:

LES CARTES A LA REVISTA:

Per mantenir diàleg amb tot el poble, dins la revista hi ha aquesta secció de cartes a la redacció. Hi podreu enviar i llegir les vostres cartes. Demanem en aquest sentit que les cartes esmentin el nom i cognoms, adreça i número del carnet d'identitat; i podeu tirarles a la bústia, indicant en el sobre PERXADA. Ens agrada molt la correspondència, perquè és on es plasma el diàleg obert. No ens deixeu incomunicats i sols.

I per acabar diguem que en obrir aquesta pàgina comença la comunicació. En aquest diàleg ningú no hi queda exclòs, tret del que s'exclouï ell mateix.

Amics amigues de PERXADA:

Em plau felicitar-vos d'antuvi, en nom propi i de tot el Consistori, pel vostre esforç i el vostre entusiasme, els quals han fet possible que avui els arbuciençs tinguem aquesta revista a les mans.

Considero endebades remarcar la importància d'un òrgan d'informació com PERXADA que, des de l'àmbit local que li és propi, pot contribuir, ha de contribuir en gran manera a la tasca de normalització i de redreçament del país iniciada amb l'aprovació de l'Es tatut d'Autonomia.

Una altra tasca que crec teniu plantejada l'ampli equip responsable de PERXADA és la d'ajudar a la consolidació i a l'aprofundiment de la democràcia a la nostra vila, tot suscitant i/o facilitant des de les vostres pàgines l'esperit i l'habitud de diàleg respectuos entre els diferents sectors o grups socials i de crítica seriosa, sobre tots i cadascun dels temes que tenim plantejats els arbuciençs en tant en quan ciutadans d'una mateixa col·lectivitat.

En aquest aspecte em cal dir-vos que l'Ajuntament no sols accepta sino que demana la crítica a l'actuació del Consistori des de les pàgines de PERXADA, car estem segurs que redundarà necessàriament en bé del poble, objectiu primer i últim de la nostra gestió de govern.

Permeteu-me, finalment, reiterar-vos el suport total d'aquest Ajuntament, sense que aixó hagi de comprometre o condicionar en cap aspecte la vostra independència i la vostra llibertat d'actuació.

Rebeu cordials i encoratjadores salutacions del vostre batlle.

JAUME SOLER

Amics i amigues:

La meva més sentida felicitació per la iniciativa de publicar una revista d'interès local i ben popular. Jo recordo que gràcies en aquell intent de publicació cap a l'any 1966 és materialitzaren moltes empreses culturals: festival de la cançó catalana, concurs fotogràfic, cinema-fòrum, teatre, exposició retrospectiva d'Arbúcies.. El projecte es trustrà malauradament.

M'agradaria que la revista fos amena, simpàtica, plena d'incentiu per a tothom, jove, engrascadora i alegre, intel·ligent i que es vinculí, cosa que possibilitarà la seva llarga vida amb la col·laboració de tots.

Sort i endavant.

CARME FRADERA I SAGUÉ

CONCURS PREMIAT AMB
LLIBRES PER VALOR DE
1.000 PESSETES

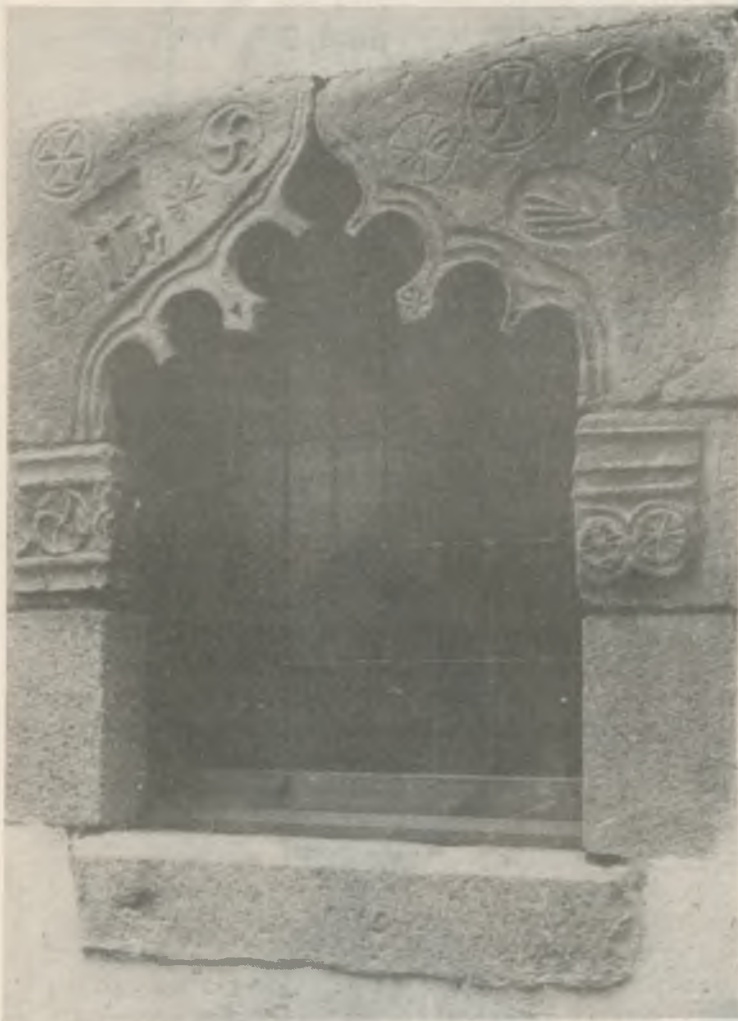
GENT D'ARBÚCIES
GENT D'ASTÚCIES

CONCURS Nº I

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

PREGUNTA Nº I

¿ Ets un bon observador de la nostra realitat arquitectónica ?

A quina casa del poble has vist aquesta finestra?

PREGUNTA Nº 2

D'interès cultural
històric i social.

L'any 1714 es va lliurar una batalla, anomenada d'Arbúcies, durant la Guerra de Successió, donant lloc al refrany: "GENT D'ARBÚCIES, "GENT D'ASTUCIES, m....."

Digues el nom de les tropes dels dos bàndols guerrers i completa el refrany.

PREGUNTA Nº 3

ESPORTIVA

En Francesc Borrell va ser entrenador de l'equip juvenil i del primer equip.

Et preguntem: Saps almenys una temporada en què l'amic Borrell ostentés el càrrec d'entrenador del primer equip?

Envieu les respostes o porteu-les personalment a l'oficina de "La Caixa" d'Arbúcies o a la Biblioteca.

Entre totes les respostes correctes rebudes, "La Caixa" sortejarà el lot de llibres.

El més vinent publicarem la solució del concurs nº 1 i el nom del premiat.

el pont

**llibres
joguines
material escolar i d'oficina**

pont, 3

arbúcies

Sipayo

DISCOTECA ARBUCIES

Una de les coses que més agraden a les noies són els versos. Bé entenquem-nos! Els versos que van dedicats a elles. Hi tenen una gran bogeria!... No em digueu que no, perquè n'estic segur com elles mateixes.

Prefereixen quatre ratlles en vers, que portin el seu nom, que totes aquelles paraules boniques i totes les galanteries que els pugui dir un d'aquells joves, que semblen la verdadera encarnació d'un galan de cinema.

Un vers... Santa paraula! És tota la il·lusió d'una noia... I sabeu per què? No? Doncs jo em penso que sí.

A les noies -i que em perdonin- res les afalaga tant com que els diguin que són com una flor, que tenen els ulls de cel, les galtes de rosa i que la seva boca, amb dues rengleres de dents meravelloses, sembla un estoig de pedreria... I és clar! Tot això dit de paraula resulta una ridícula. No hi ha cap jove que gosi dir-ho i si ho fa, no hi ha cap noia que en escoltar-ho hi doni crèdit... Però en canvi, tot això, dit en un vers, al mig d'una barreja de poesia i de ritmes, resulta la cosa més meravellosa que pugui somniar una noia!

He enfilat aquest tema per explicar un cas que va passar-me a mi.

Un dia, parlant amb una amiga meva, va caure la conversa sobre els versos que jo feia, i em va dir:

-En saps molt tu de fer versos!

-Ca! -vaig contestar- És que no hi entens res!

Vàrem seguir parlant sobre el tema i a l'últim va demanar-me tímidament, si volia fer-ne un per a ella.

-Ja te'l faré! -vaig dir-li.

-No m'enganyis!...

-Et juró que te'l faré!

I vaig fer-lo... i després de fer-lo vaig llegir-lo.

En aquell vers hi abocava tot el meu repertori. Allà hi esclataven les flors, hi cantaven els ocells, hi brillava el sol, murmuraven els recs, petaven els torrents i tot era una lloança d'aquella noia que havia tingut l'humorada de demanar-me un vers.

I vaig llegir-lo i tornar-lo a llegir i de tant llegir-lo i tornar-lo a llegir, em varen venir ganes de meditar.

Enmig d'aquelles estrofes posava aquella noia al damunt dels núvols. Entre les ratlles d'aquell vers era la criatura més bella, la flor més perfumada, l'ocell més cantaire...

I dient la veritat, aquella noia no tenia res de tot això... No era lletja, però tampoc bonica i jo engrascat per la poesia només deia que mentides. Estic seguríssim que aquell vers, tal com era fet, m'hauria reportat un èxit formidable davant d'aquella noia, però també estic seguríssim, que si en lloc de centuplicar-li les seves gràcies, li hagués cantat els seus encisos, tal com eren, m'hauria dit que el meu vers no li agradava gens i que no hi entenia res.

Després d'una atenta meditació, vaig decidir que el més encertat que podia fer, era esquinçar aquell vers i deixar-ho córrer.

I naturalment, cansada d'esperar, la meva amiga es va enfadar i un dia, que estava de mal humor, va cantar-me les quaranta i després de dir-me tots els penjaments, girant-se i marxant, terriblement ofesa, va acabar:

-Ets un mentider! Un gran mentider!

Vaig arronsar-me d'espatlles sense contestar.

I ara, vosaltres amics, jutgeu:

¿ Hi ha dret, que per no voler dir mentides, et tractin de mentider?

Mai! Això mai!

l nostre ahir

ELS ANTICS ARTESANS D'ARBUCIES

Quan érem petits, quan anàvem a estudi, vèiem pels carrers i dins dels portals d'algunes cases, exercir treballs manuals que ens semblaven una pura delícia si ens paràvem a contemplar-los llargament. Eren l'activitat dels artesans d'aquell temps inefable en aquesta vila plàcida i manyaga. Esclopers, espartenyers, filadors, boters, cadiraires... Podíem seguir amb la mirada tots els detalls de l'elaboració, per exemple, d'un esclop, començant pel tronc de pi tal com sortia del bosc fins al seu acabat perfecte, després d'una colla de manipulacions enginyoses i una vegada col·locada la cansola i avivat el dibuix que s'hi gravaba al damunt, amb una envernissada rutilant. Un treball delicat, sòlid i conscient. I molt útil en aquell temps.

L'esclop era una peça que anava bé per a transitar per dintre les quadres i pels llocs humits, per treballar la terra i fins i tot per anar pels carrers en dies de pluja i de fang. A l'hivern era el calçat ideal per a les criatures i gent gran i, amb una mica de palla dintre, era indiscutible per als dies de fred. I els portava tota classe de gent. Recordo que un dia vaig veure una considerable autoritat municipal dirigir-se al seu despatx de la Casa de la Vila armat amb un formidable parell d'esclops casolans.

I és que la vida abans era així, senzilla en la utilització de la indumentària i calçat per a ús diari. Això no vol dir, que quan venia una festa important, aquell mateix ciutadà que utilitzava aquesta peça humil i vilatana, no es presentés ben vestit i amb sabates i barret. Ben al revés d'ara que gairebé, per la forma que hom va vestit i calçat, no es coneix si és festa o dia feiner llevat, és clar, de l'horari laboral. De totes maneres, amb pocs diners (tampoc no n'hi havia gaires), hom podia anar ben aconduït, parlant en general, tot l'any. La pressió de la societat de consum no existia, per altra part.

I tornant als artesans del nostre poble, constituïen un estament important i de les seves mans en sortien uns articles ben acabats i eficaços i a l'abast de les butxaques més magres.

Avui els esclops han quedat arraconats i debolits definitivament, em penso, vençuts per altres menes de calçats més còmodes, si voleu, però més cars i constantment canviants. L'enginy de l'home no s'atura mai i va creant nous utensilis per a fer agradable el trànsit de les persones, i en molts casos ho aconsegueix plenament.

Aquest és un fet que pot passar a la petita història de la vila, com hi pot passar els dels extingits espartenyers, basters, cadiraires, roders...

Estimem
tots els qui fan de la dansa
la més bella expressió
de la nostra cultura

BANCA CATALANA

tot xeccan

RAFAEL VILA I BARNILS

Truquem la porta d'un veí del poble, que fou col.laborador de les revistes que Arbúcies ja havia tingut abans de la guerra; Rafael Vila i Barnils, poeta nat a la nostra vila, a la que ha retornat, després d'una llarga temporada d'exili a Reus.

Rafael, ens podríeu fer cinc cèntims dels precedents de revistes locals en les que vos hi havíeu participat?

Donç bé, la primera va ésser "El Baix Mont seny", en temps d'en Primo de Ribera, amb en Ramón Ferrer i Montplet com a director nominatiu; encara que de fet ho fou Mosèn Ramon Pagés; d'altres col.laboradors vàrem ser en Lluís Torres i Pla, en Jaume Closa, Mosèn Tet i jo.

Al cap de sis o set anys (arran de petites desavinences entre Mosèn Ramon i en Milda) hi varen haver una sèrie de modificacions; es va canviar el nom pel de "La Riera" i, paral·lelament en aquesta, en va sortir una altre de

caire festiu, anomenada "El Micalet".

Quines circumstàncies creieu que varen motivar el naixement de les revistes?

En Mòsen Ramon, home inquiet, que era administrador de "Can Blanc", tenia molta relació amb els nombrosos forasters que hi anaven, i li va semblar que una revista vestiria el poble. Amb l'ajut d'en Milda van començar a tirar en davant l'idea.

Us sembla que el poble les va acollir bé?

Sí, però com que l'interès de Mosèn Ramon en crear-la va ser molt personal (hi havia unes notes casolanes en les que, tot sovint, hi anomenava les seves amistats... per quedar-hi bé) també ho fou en conservar-la. I la revista es va fer vella; la mateixa gent, el mateix contingut... hi mancava renovació. I tampoc no podia competir amb el renom de "Patufet" al que la gent s'hi afeixava.

La primera revista va sortir l'any 27 i fins al 66 no en va rebrotar una altra. A què atribuiríeu que passés tant temps sense havern'hi cap?

A les conseqüències de la guerra; a la postguerra la gent no tenia ganes de llegir, i molt menys d'escriure, car amb intentar superar les dificultats que els presentava el viure, ja en tenien prou i massa. També s'hi va afegir el fet que tot el que era català estava interdit i perseguit.

nt amb...

Què caldrà fer per aconseguir que aquesta nou-nada revista gaudeixi d'una ben llarga existència?

No deixeu que s'hi fotin els vells; el regust aspre de la guerra ens ha deixat a tots una mica "tocats del bolet"; volgueu-ne només la col.laboració.

Imprimiu-hi dinamisme; un nou estil, no viure del passat i que cadascú es faci responsable del que hi escrigui.

També eviteu que sigui un instrument de l'Ajuntament. Agraïu-li la seva ajuda, però sigueu ben lliures i independents.

Què us va motivar a escriure?

No ho sé... (es queda un xic pensarós i s'aixeca). Aquí tens els primers gargots (ens els busca en mig d'un munt de llibres vells i ens recita els seu primer vers "Tot fent el Montseny") La afició va néixer allà pels anys 19 o 20, arran dels meus contactes amb el "Centre", on hi acompanyava el meu germà que hi feia funcions.

Dins el camp literari, quin és el gènere que preferiu?

Poesia (ens ho diu segur, sense repensar-s'ho gens). Però aquí, a Arbúcies, estic un xic desconectat. A Reus hi ha un centre formidable; tenia a l'abast una biblioteca ben nodrida i estava envoltat de la tertúlia formidable dels amics que van anar madurant plegats.

Quins són els seus autors preferits?

En Josep Mª de Segarra, ja que m'agraden els poemes recitables, i els seus ho són al 100%. Tot i així, reconec que com a poeta acabat de Catalunya no és el millor, sinó que en Josep Carner té el lloc d'honor. També m'agrada en Maragall, i en Salvador Espriu dels actuals.

Mencionem en Martí i Pol... En Rafael arrufa una mica el nas i ens diu: Em plau molt la seva poesia en quant al contingut, però no acabo de pair la forma. Jo tinc una mena de perjudici: valoro tant el fons com l'estructura formal dels versos.

Quina és la pinzellada més remarcable del vostre tarannà?

Potser la franquesa... sí, la franquesa (amb seguretat), que per cert m'ha costat molts disgustos.

_____ CARME COLL _____

_____ GLÒRIA FONT _____

_____ MAITE GISBERT _____

cultura, *cultureta,* culturassa

TRIMESTRE DEL NEN, (OCTUBRE-DESEMBRE 1979)

Organitzat per la Conselleria d'Ensenyament i Cultura, s'estan celebrant tota una sèrie d'activitats culturals amb motiu de l'Any Internacional del Nen.

Ja ha tingut lloc un concurs de dibuix en el qual hi han participat tots els nens i nenes de les escoles. El jurat, format per: Mireia VILLALONGA, Pere ALARCON, Ramon SATORRA, Teresa TORRES i Elisa CHICHARRO; ha premiat un total de deu dibuixos. El dibuix guanyador, s'ha reproduït en tots els programes anunciadors del Trimestre del Nen.

Organitzat també per la Conselleria d'Ensenyament i Cultura i dins de l'àmbit cultural de la BIBLIOTECA POPULAR C.P.V.A., cal destacar la celebració de la conferència: "Els nens davant la Televisió" que tingué lloc el dijous, dia 18 d'Octubre, a càrrec d'Agustí CASANOVA. Resultà molt interessant, tant pel tema, actual i engrescador, com per l'encertada forma d'exposició: a base, especialment, de comentaris il·lustrats amb estadístiques, confeccionades pel mateix conferenciant, amb enquestes fetes a nens d'edats i col·legis diferents de les Comarques de Girona i de Barcelona. Al final de la conferència hi va haver un petit col·loqui.

Al llarg de dos diumenges: dies 21 i 28 d'Octubre, van tenir lloc dues representacions teatrals titulades: "Tots els nens del món", sobre els drets de l'infant. Els actors van ser 160 nens i nenes del poble, d'edat compresa entre els quatre i catorze anys. El grup juvenil del Centre, també ens obsequià amb l'escenificació d'una obra teatral.

FOTOGRAFIA.

S'està preparant el XIV CONCURS NACIONAL DE FOTOGRAFIA, VII Trofeu "TORRA D'ARBOÇ", que tindrà lloc durant les Festes de Nadal. Si algú està interessat en participar-hi, que sol·liciti les bases del concurs a n'en Josep GUIOLA o n'en Martí PLANA.

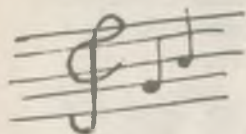

Després d'estar tancada, per obres de l'Oficina, durant gairebé quatre mesos (des del 9 de Febrer); la Biblioteca va obrir les portes al públic, el dia 31 de Maig. Coincidint amb aquesta nova reobertura, es van produir els canvis següents:

-SITUACIÓ: Baixos de l'institut Montsoliu (caràcter provisional).

-BIBLIOTECÀRIA: Des d'ara exerceix la seva activitat professional, la Bibliotecària titular, Srta. Mª Consol Malloll i Torrent.

-HORARI: La Biblioteca està oberta, de dilluns a divendres: Tarda de 5 a 9 i els dissabtes: Matins de 10 a 2.

CORAL CENTRE PARROQUIAL.

Actuarà els dies 8 i 9 de Desembre amb l'estrena de la cançó: "CANÇÓ NADALENCA", escrita per l'arbu-cienc, JOAQUIM HORTA i musicada pel Director de la Co-ral, Sr. JOAQUIM RIUMALLÓ.

TEATRE.

El grup de teatre del Centre Parroquial prepara pel 8 i 9 de Desembre, una obra de Pere CAVALLÉ, titu-lada: "ELS GERMANS FERRARONS".

Actuaran els artistes locals:

- JOSEP FERRARONS
- JOSEP RIUMALLÓ
- JORDI RIUMALLÓ
- RAFAEL CARALT
- Mª PIETAT RIUMALLÓ
- Mª ANTÒNIA CALLÍS
- BEATRIU CARALT
- DIONÍS RODRIGUEZ.

Dirigirà l'obra el Sr. ANTONI SANSA.

AGRUPACIÓ SARDANISTA.

Els hi comunica que ja s'ha format la colla ju-venil. En una de les sortides que ha fet, aconseguí el tercer lloc en el concurs de colles, a Lloret de Mar.

Si algú està interessat en formar-hi part, es pot dirigir a n'en LLUÍS PLANXART o bé a n'en JAUME PUJOLRÀS.

FETS

DADES DEMOGRÀFIQUES (Agost-Setembre
Octubre) (PER MN; JOSEP BALATEU)

BAPTISMES: Susanna Fontanella Sastre, Laura Bohils Silvestre, Elisabet Vicens Pujadas, Marc Pagès Masferrer, Jaume Hernández Mercader, Eduard Montaner Vega, Laura Faixedas Roca, Jordi Campillo Llorella, Mariona Font Bosch, Jordi Pelegrí Arimany, Jordi Borrell Bassas, Jordina Boix Noguera, María Bonfill Busquets, Jordi Sureda

Comajuan, Guillem Busquets Pasqual, Isabel Mayoral García.

MATRIMONIS: Mateu Planxart i Montserrat Abellán Miró; Pere Iglesias Vilà i Carme Coll Talleda: Ramón Mollera Ribera i Mª Angela Taberner Sasenedas; Jordi Andrés Pahí i Mª Pietat Masó Pla; Josep Rovira Riera i Teresa Vilamala Comajoan; Joaquim Vall.llosera Pla i Mª Gràcia Pujolràs Illa; Joaquim Tort Soms i Teresa Regàs Canaleta.

DEFUNCIONS: Josep Juncà Colom, Joaquina Vidal Valls, Jaume Bayés Busquets, Conxita Profitós Brançolí, Ramón Garriga Enric, Maria Vidal Capdevila, Miquel Balanciart Pons, Amadeu Pons Robert, Hermenegilda Galçaran Sulé, Antoni Bernata llada Riera, Vicenç Gamell Aymeric, Mª Africa Palomo Ceballos, Pau Ribera Carós.

JOSEP BALATEU

VIVENCES DE LOURDES (per JOSEP GUARDIA)

El pròxim passat 21 d'Octubre, tingué lloc a la nostra localitat un acte organitzat per l'Hospitalitat de Ntra. Sra. De Lourdes, delegació d'Arbúcies, amb el nom de VIVENCES DE LOURDES, consistint amb els següents actes:

A les 12 del matí fou concelebrat l'Ofici dels diumenges al Temple Parroquial. Seguidament i a la mateixa esglèsia va donar una conferència el conegut i apreciat per tots els "brancadiers" i infermeres, el bon amic Ramón Artigas d'Arenys de Munt. Seguidament fou servit un esplendit dinà de germanor a l'acreditat Hostal Reus en el que hi assistiren uns 80 comensals, sortint-ne tots molt complaguts.

Cal destacar la presència del amic Joan Rosas de Girona i de la seva simpàtica esposa, que enguany li fou consedida a Lourdes la medalla de plata com a membre titular de l'Hospitalitat.

Al final del dinà, l'amic Ramón Artigas ens mostrà una col·lecció de medalles de pelegrinants de tot el món que col·locades dintre un preciós marc va ésser admirada per tothom.

NECROLÒGICA

El passat dia 1 d'octubre morí el nostre bon amic N'ANTON BERNATALLADA. La seva desaparició sobtada ha deixat un buit difícil de superar.

Estàvem acostumats a la seva presència en les manifestacions artístiques de la vila i era valuosa la seva col·laboració, amatent i voluntariosa. Per això el recordarem sempre amb compiacença.

Expressem a la seva família el nostre condol per aquesta tan sensible pèrdua.

B A S Q U E T

JOAN SERRAT

Assabentats que un grup de noies de la nostra vila intenten formar un equip de basquet, ens hem dirigit a dues organitzadores per a saber quines són les seves intencions entorn al basquet femení.

¿ QUÈ US HA PORTAT A FORMAR AQUEST EQUIP ?

L'afició al basquet i poder fomentar l'esport femení.

¿ QUINES IDEES TENIU ?

Les nostres idees són, de cara a nosaltres, poder arribar a federar-nos; al mateix temps, que en aquesta vila creixi cada dia més l'esport femení.

SABEM QUE S'HAN PASSAT PELS COL.LEGIS UNES INSCRIPCIONS DE CARA A ENTRENAMENTS PER A LA MAINADA, QUÈ HI HA DE TOT AIXÓ ?

El que pretenem nosaltres, encara que el nostre sigui el basquet i els entrenaments seràn dedicats a aquest esport, el que s'intenta és una afició per part de les nenes a tots els esports, ja que aquí a Arbúcies l'esport per el nen està més arrelat.

HI HA MOLTA COL.LABORACIÓ PER PART DE LA GENT DE LA NOSTRA VILA ?

Sí; hem parlat amb el Conseller d'esports i en ell hem trobat una ajuda constant. També agraïm l'atenció que ens ha prestat el CDA per part del seu president.

I LES ESCOLES COL.LABOREN ?

En un principi, en exposar-los-hi els entrenaments dedicats a la mainada, ens varen donar un sí rotund tots els col.legis. Però aleshores ens hem trobat que tenim actualment 6 nenes apuntades quan ja fa un mes que s'han passat les inscripcions pels col.legis i si aixó és degut a la pèrdua de les inscripcions els hi fem saber a través d'aquesta revista local que totes les nenes de 9 a 11 anys, fins i tot si n'hi ha alguna de 12 anys, i desitjen inscriure's poden dirigir-se a: MONTSERRAT PUJOLRAS, MERCE PELEGRI, MONTSERRAT CORTES i CATERINA BATALLA. Com vàrem fer saber per mitjà de les inscripcions, els entrenaments es faràn els dissabtes, encara que no se sap l'hora exacta; en un principi seràn a la tarda, per això queda a part de tot horari d'estudis.

QUELCOM MÉS PER A DIR ?

També agraïm en aquesta revista l'interès demostrat per un esport que tot just sorgeix.

Per mitjà d'aquesta revista volem fer saber que totes les noies que estiguin interessades en aquest esport poden dirigir-se a nosaltres tant si ès per jugar a basquet com per a col.laborar en els entrenaments per a la mainada, ja que a més a més es faran sortides i jocs, entre altres coses perquè els esmentats entrenaments siguin més distrets.

C A Ç A

JOAN SERRAT

La caça es va començar el dia 15 d'Octubre del 1979 i els dies aptes per anar a caçar són els dijous, els dissabtes i els diumenges i dies festius.

La temporada de caça conclou el primer diumenge de febrer, concretament el dia 3.

NOTES DEL C. D. ARBUCIES

IV TROFEU INMEMORIAL ENRIC VILÀ BARNILS, AL JUGADORS MÉS REGULAR DEL C.D. ARBUCIES

Fins el partit jugat en el camp del l'Arbúcies contra el Llinars, la classificació és la següent.

1er.-	FONT	33	punts.
2on.-	QUILEZ.....	33	"
3er.-	FERRER	32	"
4art.-	PRAT	32	"
5 e.-	MAJO	31	"
6.-	CAMPS	31	"
7.-	ESPIGOL	30	"
8.-	PAGÉS	30	"
9.-	ZARAGOZA	25	"
10.-	RECARENS	25	"
11.-	MONELL	25	"
12.-	NOVO	23	"
13.-	PUJOLRAS	20	"
14.-	RIUMALLO	5	"
15.-	FELIX	5	"
16.-	CUNI	5	"
17.-	MARTI		
18.-	MORE		

El II Trofeu de Promofil que és d'òrta al maxím golejador, va de la següent manera:

MAJÓ: 5 gols.- PAGÉS i FONT 3 gols.

Nota: En el proper número donarem les classificacions dels Juvenils; infantils i alevins.

JOSEP VILA

JOAQUIM GISBERT i FONTBONA:

UNA VIDA DEDICADA AL FUTBOL ARBUCIENC

Compaginar una xerrada amb en "Met" és cosa senzilla que no comporta problemes de cap mena, ja que es tracta de fer-ho amb una persona amabilíssima, sempre propensa al bon humor, car dels seus llavis sincers en surt continuament un munt d'acudits, que, per la seva espontaneïtat, no deixen d'ésser graciosos.

Hem sentit dir moltes vegades que hi ha joves vells i vells joves. En el cas d'en "Met", pot ben dir-se que forma part, precisament, del grup darrer, ja que, malgrat el pes feixuc dels setanta anys que arrossega, sembla ben bé que els suporta en un estat de joventut perlongada.

En aquesta entrevista per al nou periòdic, no hi podia mancar el contacte amb aquell qui, futbolísticament parlant, va marcar una època daurada en la "Vila-jardí del Montseny": Cinquanta anys enrera ja es parlava de la seva habilitat a l'horra de fer gols; actualment el sabem vinculat a diferents tasques futbolístiques, entre les quals sobressurt la d'haver sigut un dels fundadors de la "Penya Barcelonista", de la que unànimament fou anomenat primer president. Si voleu fer-lo content, parleu-li de futbol, ja que el porta arrelat a la seva persona; és per aixó que avui, a l'avantsala de la sortida del nou periòdic, l'amic "Met" té la paraula:

"Vaig començar a jugar oficialment al futbol, essent encara molt jovenet; tenia 15 anys quan vaig fer el meu debut al camp de "Cal Xic", entre jugadors aleshores ja fets i de prestigiada vàlua: Mn. Agustí Casanova, Quimet Parcet, Salvador Torres i Pla, Pau "Zamora", Miquel Ribas, Joan Maynou, etc. Recordo, entre molts partits jugats aquella època, un extraordinari de Festa Major, en el qual ens enfrontàrem amb un combinat de l'Espanyol; ens reforçaven en Bessas i en Barrachina, jugadors del Martinenc.

Desaparegut el camp a causa de diferents circumstàncies, fou inaugurat al cap de poc temps, sota el patrocini del recordat Mn. Marian Regàs, el "Camp de Fogueres", d'on puc ben dir que guardo els millors records de la meva joventut. D'entre una munió de partits, en sobressurt un de jugat amb un combinat del Barça, en el que el famós i internacionalment conegut, Samitier, feia d'àrbitre. Seguint la mateixa trajectòria, vam jugar uns campionats comarcals amb molt d'èxit, i en els quals hi participaven els equips del Farnés, Cassà, S.A.F.A., Lloret, Arenys de Mar, Blanes, Bonmatí, etc., on l'Arbúcies hi figurava sempre en lloc destacat. En aquella època brillant els jugadors locals de mén perllongada alineació, fórem: F. Casanova, J. Ferrer, P. Ferrer, Ferragut, Pons, Masferrer, Viñas, Vilà, Gisbert, Soms i Graells, amb els quals hi van alternar els companys: Juny, Rodon, Valls, Alomà, Bosch, Massaguer, Tarradellas i el meu germà Amat. Hi mereix nota apart la incorporació de J. Ribas (a) "El Carnisser", el qual, després de la guerra civil, va jugar amb l'Hèrcules d'Alacant.

En el transcurs de la guerra, fou habilitat novament el "Camp de cal Xic", on s'hi van disputar pocs partits, tota vegada que per motius d'aquella lluita, la majoria dels jugadors foren incorporats a files.

A l'any 1.941 inauguràvem, gràcies a l'esforç de Josep Moragas, (a) Pep Guixaire, el "Camp de can Badés". Al principi hi vaig jugar de central i vam enfrontar-nos amb grans equips, entre els que cal esmentar el "51 d'Infanteria de Girona" on hi feia la mili, Velasco, que més tard seria porter titular del Barça. També va visitar-nos l'equip del personal de la "Caixa", en el que hi figurava l'ex-barcelonista Arnau i l'arbuçenc A. Pascual; i l'"Automovilisme" de Barcelona, on hi jugaven bones figures, entre les quals hi havia Valle, aleshores extrem en actiu del Barça. Finalment vaig acabar fent d'entrenador i arbitrant algun partit.

Entre els homes de categoria que jugaren amb nosaltres en qualitat de reforç, hi figuren els internacionals Rovira i Martin de l'Espanyol i Barça, respectivament; també Farró, Espada i Ayats, del Girona, Rubies, del Sabadell, i Egea i Ara de l'Espanyol.

I fineixo, després d'haver fet un esbós de recordances, i passant per alt alguns aconteixements el detall dels quals potser faria aqueixa memòria un xic pesada i llarga."

Agraïm a l'amic "Met" l'atenció que ha tingut de cara al nostre periòdic, i ens acomiadem d'ell tot desitjant-li que guadeixi molts anys aquesta perllongada joventut, que tant celebrem.

Tenint coneixença d'una poesia seva, enca e inèdita i que ha tingut certa història, em demanat a Rafael Vilà que ens la contés i donés a conèixer el poema per mitjà de PERXADA.

"El Cavall de Sant Jordi" ha estat una poesia desgraciada. El primer original el vaig presentar als Jocs Florals d'Arbúcies, i va guanyar el premi "Patria". En anarla a llegir, vaig adonar-me'n que me l'havien modificat i retallat i vaig pensar que me'l concedien perquè jo era del poble, i no perquè creguessin que en fos mereixedor. Anys després, el vaig refer tot a partir d'un sol vers, i va aconseguir el premi "Patria", a la Selva del Camp, però arran d'un malentès tampoc no va estar editat. Ara l'he tornat a renèixer. Heus-el aquí....

(POEMA EL GALOP DEL CAVALL BLANC)

El galop del cavall blanc

Sant Jordi té un cavall blanc
que incansablement galopa;
porta febre dins la sang
i una promera a la gropa

Fa un renill d'inquietud
prop de cada poble on passa
i exalta el desig perdut
i reviu la pensa lassa.

Sant Jordi té un cavall blanc
d'ulls d'acer com un centaure;
dóna en la lluita el pit franc
a cada llamp i a cada aura.

Va cada any amb més braó
de València a França.
des de la mar a Aragó,
ferm el trot i alta la llança.

Sant Jordi té un cavall blanc
ferrat amb punxes d'estrella;
amb la cua espolsa el fang
de cada barra vermella.

Si és dòcil a l'esperó,
és manyac al cop de brida
i al front hi porta el petó
de milers d'albes de vida.

Sant Jordi té un cavall blanc
prenyat d'ardors i de fúries;
picarolen el seu flanc
les amors de vint centúries;
la rosa del seu neguit,
virolada de quimeres,
duu un esclat a cada pit
i traspassa les fronteres.

Sant Jordi té un cavall blanc
amb el pitral ple d'història
i en el trot, el ning i el nang
del campanar de la Glòria.

L'Abril el rep encisat,
matisat de llum i aroma
i amb tot l'aire esgarrifat
de blau, de càntics i ploma.

Sant Jordi té un cavall blanc
Un cavall blanc com un astre.
D'un sol bot, salta el barranc;
com un vent, s'enduu el malastre.

Ara passa. Ja és ací....!
Aixeca el cor, Catalunya,
que, dins l'alba del camí,
el Drac maleït s'allunya.

RAFAEL VILÀ I BARNILS

FUNCIONAMENT DE "PERXADA"

PUBLICITAT

Procurarem no omplir-la amb excessives pàgines d'anuncis, però no se'n pot prescindir. Per altra banda, quants més anuncis més. s'abarateix l'edició i més possibilitats tenim d'ampliar el nombre de pàgines. Donem, doncs, les gràcies a totes les cases que hi col.laboren i si alguna botiga, comerç o indústria té interès per insertar-hi alguna propaganda, només ho ha de comunicar a alguna persona vinculada a "PERXADA". Li que darem molt agraïts.

COL.LABORADORS

Si bé "PERXADA" té unes seccions fixes amb uns encarregats d'àrea, això no vol dir que estigui tancada a possibles col.laboradors. Recordeu que es va fer una crida pels altaveus, és clar que pot ser, que arbuciençs o estiuejants que sols vénen un cap de setmana no s'assabentessin del seu neixament. Tota col.laboració serà molt ben rebuda. I totes les persones que pu guin proporcionar material literari, si us plau, que ho facin. Tots els que creguin que poden aportar cert ajut a la publicació els agraïrem la seva delicadesa en vers nostre.

Per altra part procurarem, a vegades, dedicar la "PERXADA" a temes monogràfics -els bolets, flora i fauna, retrospectiva d'Arbúcies, l'esport, els antics oficis, les cases pairals, el teatre, els noms de les cases de la vila i de pagès, les fonts, etc.- i ens serà imprescindible la col.laboració de moltes persones, que sabem, que poden explicar-nos moltes coses tant del nostre passat col.lectiu com del moment present. Esperem, doncs, trobar per tot arreu potencial, col.laboradors i comprensió.

Som part de la Cultura Catalana

El 1904, any del naixement de "la Caixa", Prat de la Riba, un dels seus fundadors, publicà la seva obra «La Nacionalitat Catalana».

Anys més tard, Pompeu Fabra, conseller de "la Caixa", donava a conèixer el seu «Diccionari General de la Llengua Catalana».

Avui, les aportacions de "la Caixa" assolixen un extens camp que va des de la Literatura al Teatre, passant per la Pintura, la Música, la Fotografia, etc.

Amb legítim orgull podem dir que cap mena d'expressió cultural del poble català ens és aliena. Perquè som part d'aquesta mateixa cultura. La catalana. La nostra.

CAIXA DE PENSIONS

"la Caixa"